

KAPITOLA 1

Babička

Podzim roku 2000 byl doposud nejtěžším obdobím v mém životě. Rodiče odjeli na dovolenou na Kanárské ostrovy a já jsem zatím trávila čas sama doma, jelikož moje v té době už vdaná sestra žila s manželem ve svém bytě. Pár dní uteklo docela klidně, cítila jsem se, jako bych si zkusila život ve vlastním bytě – chodila jsem do práce, starala se o domácnost. Ale po několika dnech klid pominul a naši babičku jednoho odpoledne odvezli do nemocnice s bolestí v noze.

Na bolavé nohy trpěla dlouho. Vždycky kráčela pomalu a pamatuju si, jak jsem s ní občas chodila na nahřívání a různé jiné procedury, když jsem byla ještě malá holčička. Sledovala jsem přístroj, který jí „hladil“ bolavé koleno, a potom jsme šly pomaličku domů. Babička byla výborná kuchařka. Vždycky měla něco drobného upečeného, když jsme přišly, a stravovala jsem se u ní i během školních let, když jsem měla zdravotní problémy. Vařila mi dietu, která ani nechutnala jako dieta, ale jako výborná domácí strava, připravovaná pečlivě a s láskou. Vařila nám – vnoučátkům – i o letních prázdninách. Oběd byl na stole vždy přesně ve dvanáct hodin. Mu-

sely jsme si umýt ruce, sednout ke stolu a beze slova pomalu jíst. Ona sama seděla na stoličce vedle sporáku a čekala, než se nacpeme, a až potom dojedla zbytek oběda. Nikdy nic nevyhodila. Když na ni vzpomínám, myslím si, že babičky a matky jsou to nejvzácnější, nejlepší, co jsme do vínku mohli dostat. Moje babička se jmenovala Ludmila a ta dobrá víla, která tohle jméno pošeptala mojí prababičce, určitě věděla, proč vybrala právě takovéhle jméno. Lidská a milá – taková byla moje babička Ludmila.

Podzim roku 2000 byl smutným zlomem v životě nás všech, kteří jsme babičku tolik milovali. Když letadlo s mými rodiči přistálo na bratislavském letišti, cestou domů jsme jim museli říct, jak to vypadá s babičkou. Nebyly to dobré zprávy. Po příjezdu domů si matka ani nezula boty a v brzkých ranních hodinách běžela do nemocnice. Následujících pár dní to vypadalo, že všechno bude v pořádku a babičku pustí domů. Když jsme jednoho víkendového odpoledne já a moje matka šly babičku navštívit do nemocnice, ležela tam taková maličká, jakási scvrklá pod velkou peřinou. Lékař nám oznámil, že operace proběhla dobře a babičku si budeme moct brzy odvézt. Viděla jsem na matce, jak se jí ulevilo. Nakoukly jsme ještě do pokoje. Babička spala, dotkla jsem se její ruky a šly jsme domů. Nechtěly jsme ji budit, vždyť za pár dní bude zase s námi.

V neděli ráno zazvonil telefon. Matka zvedla sluchátko a sestřička z nemocnice se jí zeptala: „Vy jste měli u nás babičku?“ Měli... Měli?... Byla jsem z toho překvapená, smutná, celá tak nějak popletená. Babička odešla. Slzy se nedaly zastavit, když jsem na pohřbu slyšela slova o jejím životě, o tom, jak měla ráda svá vnoučátka. Ten den jsem vůbec neměla pocit, že slzy jsou úlevou a nebolí. Bolelo úplně všechno. Ještě dnes, když na ni při psaní těchto řádků vzpomínám, vyfukávám písmenka na klávesnici a po tvářích mi tečou slzy.

Moje babička byla jedna velká část mého života předtím, než jsem odjela do Indie. Chtěla bych, aby tu byla, poznala naše děti, mého manžela a viděla, jak jsem se naučila vařit. I když je to nemožné, v srdci ji budu navždy nosit s sebou.

KAPITOLA 2

Jak jsem poznala Sunila

Jednoho smutného dne, byl to právě rok od babiččina odchodu, jsem při prohlížení zbytečností na internetu narazila na Sunila. Upřímný, vtipný člověk, byl tak trochu ještě kluk, ale zároveň měl názory dospělého muže. Překvapilo mě, když jsem zjistila, že je o třináct let starší než já. Ptal se mě, proč zním tak smutně. Vyprávěla jsem mu o babičce – jak nám před rokem odešla a jak moc mi pořád chybí. Byl opravdu milý, utěšil mě, snažil se mě rozveselit. Stali se z nás přátelé a od toho dne jsme si povídali téměř denně.

Byl prosinec 2001, dva dny před Štědrým dnem. Chtěla jsem Sunilovi napsat, že se pár dní neozvu, protože chci strávit svátky bez počítače, s rodinou a užít si atmosféru. Jak jsem tak psala e-mail, najednou na mě zablikal vzkaz, jestli jsem on-line. Prohodili jsme pár slov a padla nečekaná otázka, která změnila úplně všechno: „Vezmeš si mě?“

V tom okamžiku jsem věděla, že to není možné – rodiče by mi to nedovolili a já bych v Indii určitě žít nedokázala. Vždyť ani nevím, jak ta země vypadá. Všechno, co jsem o Indii věděla, byla fakta z knih a dokumentárních filmů, a to ne-

byla vůbec lákavá představa. Špinavé byty nebo domky bez plynových přípojek a mytí nádobí pod kohoutkem někde v boční uličce mě vůbec nepřitahovalo. Netušila jsem, jak je to s oblékáním – moje představa byla žena zahalená od hlavy až k patě. Tyhle představy mě spíš vyděsily, než upoutaly. A tak jsem odpověděla „ne“. Rozloučili jsme se, ale já jsem odcházela domů s divným pocitem a nasazeným broukem v hlavě.

Uběhlo několik dní a já začínala mít pocit, že jsem udělala chybu. „Vždyť ho mám ráda, je to můj nejlepší kamarád a máme toho tolik společného. Co když...?“ Nemohla jsem se dočkat našeho „rande“, rychle jsem mu poslala naléhavou zprávu na telefon, že si musíme promluvit, a spěchala jsem do kavárny.

Hned jak na mě zasvítilo žluté, usměvavé sluníčko (Sunil byl on-line), napsala jsem vzkaz: „Ano!“ Nepochopil. „Co ano?“ Chvilí bylo ticho. Znovu jsem natukala: „Vezmu si tě, ale až poté, co se setkáme osobně, uvidím zemi a prostředí, kde žiješ, kde bych měla žít s tebou, a vyzkouším na vlastní kůži, jestli to zvládnu. Ale hlavně chci vědět, jaké to bude, až se sejdeme osobně.“

A tak jsme začali plánovat.

Nejdřív jsem musela tuhle novinku oznámit rodičům. Měla jsem obavy, že celý nápad smetou ze stolu jako výmysl nerozvážné puberťačky. Mé obavy však byly zbytečné. Rodiče mě vyslechli, řekli mi svůj názor i to, čeho se bojí, a nakonec jsme se dohodli, že do Indie pojede táta se mnou. Moje sestra, jako správná ochránkyně, si se Sunilem domluvila on-line schůzku beze mě, během níž musel podstoupit křížový výslech a poslat naskenované všechny možné doklady – včetně pasu a vysokoškolského diplomu, aby sestra měla klid v duši a aby věděla, že nejedu za žádným podvodníkem. Byla jsem ráda, že to udělala za mě. V každém vážnějším oka-

mžiku svého života jsem se utvrdila v tom, že spoolehnot se dá vždycky jen na rodinu.

Naše dobrodružství mělo začít počátkem května 2002. Nastal kolotoč vyřizování víz, očkování, balení a plánování. Obavy z cesty a hlavně z toho, jak to celé dopadne, se stupňovaly. Při přebírání letenek jsme zjistili, že se v Novém Dillí musíme přemístit z mezinárodního letiště na vnitrostátní, čehož jsme se potom obávali po celou dobu letu.

Nadešel den našeho odjezdu. Matka byla od rána nesvá, tichá a viděla jsem, že se snaží zadržovat slzy a smutek. Na vídeňské letiště jsme dorazili tři hodiny před odletem, podle instrukcí cestovní kanceláře. Bloumali jsme po letišti, prohlíželi si obchůdky, pozorovali lidi a čekali na náš odlet. Těšila jsem se, ale bylo mi líto matky. Ona už možná tušila, že v Indii zůstanu. Celou dobu byla velmi tihá a bledá. Asi nečekala, že jednou odejdu z domu tak daleko. Přece jen jsem byla mladší dcera, miláček a bavič celé rodiny. Určitě si představovala, že se jednou provdám za chlapce z našeho města, budu bydlet v činžáku přes ulici, společně budeme chodit v sobotu na trh a vnoučata bude mít jen pro sebe, kdykoli si zamane. Osud to však zařídil jinak.

Nastal čas odletu. Rozloučili jsme se a pro mě začala nová životní etapa.